

N:o 4.

Ank. till Riksd. Kansli den 9 Februari 1871, kl. 11 f. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af 7 Kap. 2 §
Giftermåls-Balken.*

I en inom Andra Kamraren väckt motion (N:o 26), som blifvit remitterad till Lag-Utskottet, har Herr *C. A. Jönsson* från Hallands län anført, att stadgandet i 7 Kap. 2 § Giftermåls-Balken, att lysning skall ske i den församling, der bruden tages, förklaradt genom Kongl. Förordningen den 21 November 1794 derhän, att lysning bör ske i den församling, der bruden har sitt rätta hemvist och är boende, rätteligen borde förstås och jemväl i allmänhet tillämpades så, att en persons rätta hemvist ansågs vara den ort, der han var mantalsskrifven, men att dock kyrkoherdar i några församlingar, hållande sig vid lagens bokstaf, ansågo att till äktenskap borde lysas der bruden bodde, äfven om hon var mantalsskrifven på annan ort; i anledning hvaraf och då det vore medgifvet person, som hade fast egendom inom olika församlingar, att låta sig mantalsskrifvas inom hvilken af dessa han behagade, samt lysning till äktenskap, lika väl som vigsel, i sjelfva verket vore en kyrklig handling, motionären föreslagit, att orden i Giftermåls-Balkens 7 Kap. 2 §: "Förrän vigsel sker, skall tre söndagar lysas af predikstolen i den församling der bruden tages", måtte erhålla följande förändrade lydelse: "Förrän vigsel sker, skall tre på hvarandra följande söndagar lysas i den församling, der bruden är kyrkskrifven."

Vid riksdagen 1850—51 väcktes förslag i enahanda syftning och vann Rikets Ständers bifall, i det att de beslöto utfärdande af en författning, hvari förklarades, "att stadgandena i 15 Kap. 18 § Kyrkolagen och 7 Kap. 2 § Giftermåls-Balken, angående den ort, der lysning till äktenskap skall ske, hafva afseende å den församling, der bruden sednast blifvit i husförhörslängd antecknad." I skrifvelse till Ständerna den 3 November 1853 förklarade emellertid Kongl. Maj:t, att, då, enligt författningarne, lysning till äktenskap borde ske, der bruden hade sitt rätta hemvist och var boende, samt husförhörslängden icke alltid derom lemnade säker upplysning, Kongl. Maj:t ansett sig ej kunna antaga Rikets Ständers förslag.

Bih. till Riksd. Prot. 1871. 7 Saml. 4 Häft.

Ordalagen i Kongl. Förordningen den 21 November 1794 om stället, der lysning bör ske, att nemligen den bör ega rum i den församling, "der bruden har sitt rätta hemvist och är boende", stå i fullkomlig öfverensstämmelse med lagens allmänna stadgande om former i tvistemål, som röra någons person, hvilket stadgande bestämmer den rätt, till hvilken stämning bör ske, såsom den, hvarunder man har "sitt bo och hemvist"; eller, såsom dessa ord allmänligen tolkas, der man är mantalsskrifven; och då Lag-Utskottet anser de af motionären åberopade omständigheter icke böra föranleda en rubbning eller förändring härutinnan, får Utskottet, med åberopande jemväl af hvad Kongl. Maj:t, på sätt ofvan är nämndt, yttrat, värdsamt hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 4 Februari 1871.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

Reservationer:

af *Grefve Sparre*: emot motiveringen af Utskottets betänkande;
 af *Herr Beckman*: "Då jag erfarit att äfven ganska lagkunnige män äro skiljaktige i fråga om tolkning så väl af orden "der bruden tages" (7 Kap. 2 § Giftermåls-Balken), som af orden "uti den församling, der bruden har sitt hemvist och är boende", hvarmed förstberörda uttryck synas vara i Kongl. Förordningen den 21 November 1794 närmare bestämda; då några förmena sistanfödda bestämning likbetydande med *der bruden är kyrkoskrifven*; andra med *der bruden är mantals-skrifven*; åter andra med *der bruden verkligen vid tillfället bor och har sitt hemvist, äfven om hon der hvarken är mantals- eller kyrkoskrifven*, hvilken kasus, till och med utan att någon olaglighet blifvit begången, kan inträffa; så finner jag den i moti-onen begärda förklaringen ingalunda öfverflödig, utan fastmer af omständigheterna påkallad."
